

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2665/2020
16.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца ДОО „Екоградња-пројект С.Г.“ Ковин, кога заступа пуномоћник Никола Мађинац, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, Вишег јавног тужилаштва у Панчеву, Апелационог јавног тужилаштва у Београду, које заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8926/19 од 04.12.2019. године, у седници већа одржаној 16.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8926/19 од 04.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву П 2291/18 од 10.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да су поступања туженог кроз поступак Вишег јавног тужилаштва у Панчеву Кт 93/18 и Апелационог јавног тужилаштва у Београду КТРО 552/18, противправна, неморална и несавесна. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име штете исплати износ од 8.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 04.12.2018. године до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужени дискриминаторски поступао према тужиоцу кроз поступак Вишег јавног тужилаштва у Панчеву Кт 93/18 и Апелационог јавног тужилаштва у Београду КТРО 552/18 у односу на наведена лична својства тужиоца. Ставом четвртим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да суд утврди да је у предметном поступку током доказног поступка утврђено да су изложене чињенице туженог означене под ознакама ближе наведеним у овом ставу изреке, потврђене као истините и тачне. Ставом петим изреке, одбачена је тужба тужиоца у делу којим је тражио да суд утврди истинитост изложених чињеница тужиоца на основу предложених и изведених доказа који су предложени од стране тужиоца. Ставом шестим изреке, одбачена је тужба тужиоца из поднеска од 21.06.2019. године у делу којим је тражио да суд утврди као претходно питање да је у предметном поступку утврђено да су

изложене чињенице тужиоца под а, б, ц, д и е неспорне. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев тужиоца и тужене за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8926/19 од 04.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Смедереву П 2291/18 од 10.10.2019. године у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом и делу става седмог изреке у коме је одбијен захтев тужиоца за наканду трошкова поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињених у поступку пред другостепеним судом, прекорачења тужбеног захтева, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, са изменама и допунама), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Осим наведене битне повреде, ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП могу бити битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 6, 8, 10. и 11. овог закона, под условом да су истицане у жалби, односно да су учињене у поступку пред другостепеним судом, као и битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. овог закона које су учињене у поступку пред другостепеним судом. Стога, ревизијски наводи о учињеним битним повредама из члана 374. став 2. тачка 5. и 12. ЗПП не могу бити ревизијски разлог, док је указивање ревидента на битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП учињене пред другостепеним судом неосновано, јер се не ради о тим повредама, обзиром да се на те повреде ревидент позивао у жалби а другостепени суд је за неприхватање жалбених навода дао јасне разлоге. Одлучујући о тужиочевој жалби другостепени суд није погрешно применио ниједну одредбу Закона о парничном поступку па ни одредбу члана 294. став 2. Закона о парничном поступку када је потврђена првостепена пресуда у делу којим је одбачена тужба. Наведена одредба прописује обавезу суда да пре доношења решења о одбацивању тужбе из разлога прописаних у ставу првом тог члана, одржи рочиште на коме ће тужиоцу омогућити да се изјасни о одбацивању тужбе. У овом случају тужба је одбачена зато што је делом тужбеног захтева тражено утврђивање чињеница, што је у супротности са чланом 194. став 3. ЗПП, а не из разлога предвиђених чланом 294. став 1. тог закона. Такође, није учињена повреда поступка из члана 407. став 1. тачка 5. ЗПП јер другостепени суд није прекорачио тужбени захтев.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је дана 08.08.2018. године поднео Вишем јавном тужилаштву у Панчеву у предмету Ктр 93/18 кривичну пријаву против судија Привредног апелационог суда у Београду АА, ББ и ВВ, због невршења судијске функције у складу са законом и Уставом Републике Србије у поступку Пж

8201/16, као и против судије Привредног суда у Панчеву ГГ, због невршења судијске функције у складу са законом и Уставом Републике Србије у поступку П 215/2015. Више јавно тужилаштво у Панчеву донело је решење Кт 93/18 од 24.10.2018. године којим је одбацило кривичну пријаву тужиоца против судије Привредног суда у Панчеву ГГ од 08.08.2018. године. Тужилац је дана 06.11.2018. године Апелационом јавном тужилаштвом у Београду преко Вишег јавног тужилаштва у Панчеву поднео приговор против решења Вишег јавног тужилаштва у Панчеву Кт 93/18 од 24.10.2018. године. Апелационо јавно тужилаштво у Београду је решењем КТРО 552/18 од 14.11.2018. године одбило као неоснован приговор тужиоца против решења Вишег јавног тужилаштва у Панчеву Кт 93/18 од 24.10.2018. године. Тужилац сматра да је у поступцима у наведеним предметима Вишег јавног тужилаштва у Панчеву и Апелационог јавног тужилаштва у Београду дошло до дискриминаторског поступања тужене према њему незаконитим и неправилним радом ових државних органа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, које се наводима ревизије не доводи у сумњу, нижестепени судови су правилно закључили да у конкретном случају не постоји дискриминација тужиоца.

Законом о забрани дискриминације („Службени гласник РС“ бр. 22/09) прописано је: да изрази „дискриминација“ и „дискриминаторско поступање“ означавају свако неоправдано прављење разлике или неједнако поступање, односно пропуштање (искључење, ограничавање или давање првенства) у односу на лица или групе лица и чланове њихових породица или њима блиска лица, на отворен или прикривен начин које се заснива на неком од набројаних личних својстава или на другим стварним, односно предпостављеним личним својствима (члан 2. став 1.); да се изразима „лице“ и „свако“ означава физичко лице које борави на територији Републике Србије или на територији под њеном јурисдикцијом, без обзира на то да ли је држављанин Републике Србије или неке друге државе, или је лице без држављанства, као и правно лице које је регистровано, односно обавља делатност на територији Републике Србије (члан 2. став 2.); да свако има право да га надлежни судови и други органи јавне власти Републике Србије ефикасно штите од свих облика дискриминације (члан 3. став 1.); да су сви једнаки и уживају једнак положај и једнаку правну заштиту без обзира на лично својство и да је свако дужан да поштује начело једнакости, односно забране дискриминације (члан 4. став 1. и 2.).

Правилно су нижестепени судови применили наведене законске одредбе када су одбили тужбени захтев тужиоца, јер поступање Вишег јавног тужилаштва у Панчеву и Апелационог јавног тужилаштва у Београду у наведеним предметима, које тужилац описује као дискриминацију, не испуњава услове за судску заштиту по одредбама Закона о забрани дискриминације. Главно обележје дискриминације је неоправдано прављење разлике између лица по основу неког личног својства. У овом случају тужилац није било којим актом или пропуштањем у поступању наведених државних органа био дискриминисан на непосредан или посредан начин. Према уставноправном положају и надлежности јавног тужилаштва прокламованим чланом 156. Устава Републике Србије, јавно тужилаштво је самостални државни орган који гони учиниоце кривичних и других кажњивих дела и предузима мере за заштиту уставности и законитости, а своју функцију врши на основу Устава, закона, потврђеног

међународног уговора и прописа донетог на основу закона. Самосталност у раду јавног тужиоца и заменика јавног тужиоца, као и забрана сваког утицаја на рад јавног тужилаштва, прописани су и одредбама члана 5. и чл. 45. Закона о јавном тужилаштву, према којима су јавни тужилац и заменик јавног тужиоца самостални у вршењу својих овлашћења, забрањен је сваки утицај на рад јавног тужилаштва и на поступање у предметима од стране извршне и законодавне власти, коришћењем јавног положаја, средстава јавног информисања или на било који други начин којим може да се угрози самосталност у раду јавног тужилаштва, а јавни тужилац и заменик јавног тужиоца дужни су да одбију сваку радњу која представља утицај на самосталност и нико нема право да им одређује послове или да утиче на одлучивање у предметима. Стога, поступање наведених јавних тужилаштава приликом одлучивања у наведеним предметима не може бити дискриминаторско поступање.

Навод ревидента о погрешној примени правила о терету доказивања из члана 45. Закона о забрани дискриминације није основан, јер сама чињеница да је првостепени суд након припремног рочишта заказао рочиште за главну расправу, не потврђује да је тужилац учинио вероватним постојање неједнаког поступања јавних тужилаштава у наведеним поступцима, те да је на туженог пребачен терет доказивања да се фактички не ради о дискриминацији. Ово из разлога што се припремно рочиште одржава управо у циљу припремања спорне ствари за главну расправу коју чине радње суда и странака предузете на једном или више рочишта у сврху образовања процесног градива за одлуку о тужбеном захтеву, којој претходи доказни поступак.

Нижестепени судови су у овом спору правилно применили члан 194. став 3. ЗПП када су одбацили тужбу у делу којим је тужилац тражио утврђење одређених чињеница.

О трошковима поступка одлучено је правилном применом чл. 153. и 154. ЗПП.

Из наведених разлога, неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић